

Erdélyben jártak a premontreisek

„Ami Erdélyben történt, az a szívünkben marad.”

A Premontrei Rendi Szent Norbert Gimnázium diákjai kitörölhetetlen emlékekkel, élményekkel, tapasztalatokkal jöttek haza utazásukról, amely hosszú ideig melengeti szívüket. Azt mondják, más emberként tértek haza.

Még a reggeli napsugár is mosolyogva ébredt, amikor gimnáziumunk 10. B osztályosaival, az osztályommal és három kollégámmal kíváncsian, tele várakozással útnak indultunk Erdély felé, hogy a Határtalanul program keretében a gyimesfelsőlaki Árpádházi Szent Erzsébet Római Katolikus Gimnázium tanulóival találkozassunk, velük tölthessünk néhány napot.

Bár itthon melegen tűz az őszi nap, tisztán emlékszem a gyimesi táj eső áztatta illatára, a kissé hűvös, de nagyon tiszta levegőre. Előttem van az ott élő emberek kedves tekintete, féltő-óvó gondoskodása, amellyel körülvettek bennünket.

Hogy feledhetnénk az utunk során megtekintett Nagyváradot, a „Holnap” költőit, Kolozsvár utcáit, Mátyás szülőházát? A Házsongárdi temetőt? Hisz Dsida Jenő sírjánál megilletődötten álltunk: „Elengedem mindenki tartozását. Felejtsd el arcom romló földi mását!” Percekig nem tudtunk továbbmenni a meghatottságtól.

Lehet-e rácsodálkozás nélkül nézni a Békás-szoros szikláit, hallgatni a Szent Anna-tó legendáját? Mert mindezt látni kellett, még akkor is, ha közben zuhogott az eső, jeges szél csapkodta az arcunkat.

Nyergestető: kopjafák! Segesvár: Petőfi! Arad: emlékmű! Tudunk-e sírás nélkül, rezzenéstelen arccal gondolni történelmünk nagyjaira? Néhány napja a Premontrei szalagja is ott lobog a szélben, hirdelve, hogy diákjai nem feledkeznek meg az elődökről.

Hallgattunk, amikor hallgatnunk kellett, fohászkodtunk, amikor annak volt az ideje. Táncoltunk, amikor házigazdáink táncaikat tanították nekünk. Velük nevettünk, verseltünk, fociztunk. Tanultunk tőlük emberséget, toleranciát, türelmet, elfogadást. Elfogadják körülményeiket, nem háborognak. Örülnek mindennek, örülnek a mindennapoknak. Ajándékként fogadták, hogy velük voltunk, megköszönték, hogy velünk lehettek. Mi pedig átéreztük örömeiket, megértettük gondjaikat. Rádöbbsentünk, hogy wifi és laptop nélkül is létezik élet, tartalmas, boldog, tiszta élet, amelyben helyet kapnak az igazi emberi értékek.

A Határtalanul program ezzel nem ért véget, folytatódik tavasszal, amikor erdélyi barátaink látogatnak el hozzánk, Szombathelyre. Reméljük, olyan gazdag programban lesz részük és olyan szép emlékekkel térnek haza, mint mi – tőlük!

Szeretnék köszönetet mondani diákjaimnak, akik elhalmoztak szeretetükkel, kedvességükkel. Akikre az út során nagyon büszke lehettem. Hálás vagyok iskolám vezetőinek, kísérő kollégáimnak: Tóth Zoltánnénak, Dallos-Kelemen Renátának, Heiter Róbert Gottfried atyának. Köszönöm sofőrjeinknek, Cser Szilveszternek és Reszneki Ákosnak, hogy mindig gondoskodtak jókedvünkről - és nem utolsósorban - biztonságunkról.

Erdélyi barátainknak Ady soraival fejezem ki hálámat, szeretetemet, mert „Ami Erdélyben történt, az a szívünkben marad!”

„Behúnyt szemekkel újra látlak,

Kedves, szép hely, köszöntelek!

Májusi szellő, virág-illat

Elhozta hozzám képedet.

Görbe utcáid újra járom,

Rabjául ejt sok régi álmom

S álmomban látlak tégedet.”

Ady E.: Üdvözlét (részlet)

Horváth Ágota, a 10. B osztályfőnöke